

Jordi Abel Fabre té darrera seu una extensa carrera professional de 40 anys que l'ha dut a tocar gairebé totes les branques del dret fins a centrar-se en dos apartats del dret administratiu: "l'urbanisme i el medi ambient, matèries que demanen una tècnica molt depurada, un aprofundiment en l'estudi i, per tant, una dedicació gairebé absoluta, ja que les lleis canvien periòdicament. Arribat un punt vaig optar pel dret administratiu però si tingués temps continuaria tocant també el matrimonial."

Atesa la seva experiència en separacions i divorcis, i sent diplomad pel Tribunal de la Rota, és interessant el seu criteri al respecte: "Quan es parla de la Llei del divorci s'ha de tenir en compte que una cosa és el dret i una altra les persones. El dret ha d'estar al servei de les persones i no a l'inrevés, i aquesta visió és molt important en tocar una llei d'aquest caràcter. En gestar-se aquesta llei, els referents de la legislació espanyola s'encaminaven cap al divorci en què interveïa l'element de culpabilitat i llavors es va introduir, a través d'una disposició transitòria, el factor del mutu acord. Això ha causat una visió del matrimoni que considero massa flexible. En alguns casos s'ha passat de la sensació que la separació era una taca a banalitzar-la. I quan es tracta d'assumir compromisos, molta gent els defuig." Sap per experiència com pot ser de difícil treballar amb ruptures matrimonials: "El dret matrimonial no és gens fàcil psicològicament i sociològic. Si t'hi impliqués molt com a persona et destrossa perquè et trobes casos de nens que no volen veure un dels pares o que no han estat restituïts quan tocava i es vol buscar un notari, etc."

Des de fa 25 anys el seu bufet, Abel-Lluch, es dedica essencialment al dret administratiu, el qual defineix amb aquests mots: "Regula la relació del ciutadà amb l'Administració i de les administracions entre si." Pel que fa als clients que atén, "d'administracions es pot dir que no en porto cap. Jo defenso majoritàriament interessos de ciutadans, tot i que l'altra opció em sembla igualment respectable: En conseqüència és testimoni de com ha variat l'actitud del particular enfront l'Administració: "La gent li ha perdut la por, va sent conscient dels seus drets i els exercita. Però la complexitat de la burocràcia administrativa i la lentitud de la justícia comporten que no hi hagi una total efectivitat. En assumptes importants hem d'advertir al client que la justícia pot donar-li la raó passats deu o dotze anys. Lògicament la gent prefereix pactar i no fer valer el seu dret."

En Jordi Abel s'ha encarregat de moltes expropiacions i ens explica com es podria reduir el xoc d'interessos entre el particular i l'Administració: "La topada d'interessos no seria tan forta si l'Administració, quan planifiqués, ho fes tenint en compte allò que pot executar i els mitjans de què disposa. Moltes vegades defineix un projecte, però al final no disposa de mitjans econòmics ni de gestió ni de competències per dur a terme la planificació. Aleshores hi ha temes que s'ajornen indefinidament o plans que no s'arriben a executar." Atès que l'urbanisme és "el conjunt de ciències interdisciplinàries per a l'assentament i desenvolupament de la població en un àmbit territorial al servei de la voluntat política, el seu gran repte és legislar avui sense comprometre el futur. L'Administració usa les facultats que té i es

recolza en l'interès general i la utilitat pública i jo ho accepto sempre que hi hagi una compensació oportuna a la propietat i/o als arrendataris i no hi hagi un tracte discriminatori vers els afectats."

Molts professionals es queixen de la gran quantitat de lleis que es dicten, i en Jordi Abel no és una excepció: "Aquest fet crea inseguretats a tots nivells. Els advocats, per exemple, hem de mirar cada dia les noves disposicions al Butlletí Oficial i fins i tot als qui estem especialitzats en una matèria concreta ens és difícil seguir tot el que es va publicant. I aquesta dificultat la comparteixen els funcionaris. A més, la lentitud de la justícia fa que en el moment d'aplicar la norma sigui difícil saber si n'estàs fent la interpretació correcta. Així el funcionari ha d'anar amb tant de compte que, a l'hora de resoldre, li resulta més fàcil desestimar els processos o endarrerir-los fins que algú s'hi pronuncï. Bona part de la meua tasca és defensar els drets dels particulars enfront l'abús, la incompetència o els errors en què de vegades cau l'Administració, especialment en matèria de llicències, planejament i fiscalització."

A més de la pràctica de l'advocacia el currículum del nostre entrevistat inclou gran quantitat de conferències, ponències, publicacions i participacions en cursos especialitzats: "Quan un estima el dret -i jo l'estimo- el rellotge no compta. Aquests tres darrers anys he estat dormint el mínim per poder treure un llibre sobre l'execució del planejament pel sistema de compensació i col·laborar amb institucions en temes que conec a fons. Poder fer conferències i ponències em compensa el temps que hi dedico. Jo puc dir que la Llei de trasplantaments d'òrgans va sortir del meu despatx perquè l'Associació Espanyola de Nefrologia em va encarregar un estudi que es va presentar i la llei actual es basa en aquest text."

En Jordi es regeix per la seva escala de valors: "La família, l'evangelització i el proïsme, i, en una altra vessant, l'amor, la justícia, la pau i l'amistat. Sempre he estat vinculat a associacions benèfiques i socials que defensen aquests valors. Ara estic en un patronat de nens disminuïts psíquics i no puc fer menys que donar gràcies a Déu pel que m'ha donat. No n'hi ha prou amb compartir diners, també s'han de compartir els talents." Prendre part en totes aquestes activitats "m'omple de satisfacció com a persona."

Bioètica i trasplantaments són temes sobre els quals en Jordi ha assessorat com a advocat perquè de vegades valors morals i possibilitats tècniques poden ser incompatibles: "Caldria distingir entre principis i casuística. La casuística obliga a analitzar cas per cas i prendre decisions individualitzades. Insisteixo que és el dret que ha d'estar al servei de la persona i això comporta determinar què és la persona i quin és el seu fi. El dret ha d'estar fonamentat en valors ètics, de racionalitat i de convivència i, per exemple, prohibeix el suïcidi perquè entén que la persona s'està anul·lant a si mateixa. La pregunta és, com apliquem aquests principis a la casuística?"

Casat amb l'advocada M. Teresa Lluch Mestre, amb qui comparteix feina, el nostre protagonista té un fill magistrat, en Xavier; un altre d'empresarials, en Josep Lluís, i una filla enginyera química i bioquímica, la Mireia.

**“Quan un estima el dret
-i jo l'estimo- el rellotge
no compta”**

Jordi Abel - Barcelona (Barcelonès)